

ההורים נרצחו והתינוקות שלהם חולקו לקציני צבא ארגנטינה

הילד היהודי סימון ריקואלו היה בן 20 יום כשקציני צבא פרצו לבית הוריו בבוואנוס איירס, וגררו אותו יחד עם אמו למכונת הרוצחים. שחנתה ברוחב. היה זה בילי 13 ביולי 1976, שלושה חודשים אחרי שהתחזקה הצבאית תפסה את השליטון בארגנטינה.

לילה אחרי לילה, חודש אחר חודש, במשך ארבע שנים, נעלמו בדרך זו במדינה הרוס אמריקאית רכבות אנשים, רק מפני שהיו חשודים כמתנגדי המישטר.

הוריו של סימון לא יחזרו לעולם לביתם שבבוואנוס איירס. יחד איתם נעלם גם סימון הפעוט. גם התינוק היהודי היה אשם, כנראה, בפעילות חתרנית נגד מישטר הגנרלים.

בחקירת בלמים עצרו כמה מכונות של קציני צבא ומישטרה, שהגיעו באישון לילה לביתה של מישפחת הרנגרס, כעיר באקר כ-30 קילומטר

מפגינה בורשטיין. האיש הנמוך הזה שמיר...

מבוואנוס איירס הכירה. היה זה בחודש מרס 1977. יחד עם הוריהם, נגררו למכונות ילדיהם של בנייהוג — אנריאה בת ה-5, וושינגטון בן ה-15 ואחותם, ביאטריס.

אף לא אחד מהם חזר הביתה. אף לא אחד מהם הותיר אחריו סימנייהם. התינוק היהודי אנדרס להבלונדה, בן 3 חודשים, נלקח יחד עם הוריו

כל עור חי, לא יכול היה עיצאם סרטאוי להגיע לארץ. אילו בא, היה נאסר בו במקום כחבר באירגון "מחבלים", וגם על המעשים שביצע לפני תריסר שנים, כשהיה בעצמו מפקד של אירגון צבאי עצמאי.

גם במותו לא הגיעו ארצה. אומנם היתה תכונה לבקש את העברת גופתו לכפרהמולדת של מישפחתו, הכפר סרטה באיזור רמאללה, אך מאמצים אלה עלו על שרטון. הוא נקבר בעמאן. גורלו מסמל את גורל עמנו כולו, "אמר השבוע אליאס פרייג, ראש עיריית בית לחם בתל-אביב, "בחיי ובמותו היה חסר-מולדת, חסר-דרכון" אולם השבוע הגיע סרטאוי לתל-אביב בכל זאת. תצלום גדול של דיוקנו הוצג על דוכן שחור באולם בית-סוקולוב בתל-אביב, כאשר נערך לכבודו. ערב עיון והתייחדות. במשך שעותיים וחצי הביט הקהל בפניו של גיבורה-שלום, שנהרג בהתנקשות בחייו בפורטוגל.

פרייג, כוכב הערב, סיפר סיפור אישי: ב-7 באפריל התקשר עימו סרטאוי מאירופה, וקבע עימו פגישה בשוויץ ב-12 באפריל. כי סרטאוי, שהגה כאותה עת בהקמת מיפלטת שלום גדולה במיסגרת אש"ף, היה קרוב בליבו למצוקת האוכלוסיה בגדה המערבית. מצבה הנואש, מולגל ההפקעה וההתנחלות, דירבן אותו להחיש את מאמציו. ב-10 באפריל, בטרם התקיימה הפגישה, נרצח.

הוא לא היה הראשון. סיפר האלוף (מיל) מתי פלד: בעת ההלווייה בעמאן נפגשו האלמנות של שאר קורבנות השלום הפלסטינים. לצידה של ודאר אל-סרטאוי, אלמנתו של עיצאם, עמדו גם אלמנתו של סעיד חמאמי ואלמנת ערלידין קלק, שנרצחו גם הם בידי הכנופיה של אברנידאל.

בשעה שמששת-פיה האזכרה קמו על רגליהם כדי לכבד ברגע-דומיה את זיכרו של המנהיג הפלסטיני, רעמו התחתים במרחק של 250 קילומטרים, בריכוז הכוחות של פת"ח בלבנון. אירגון המקורב לאברנידאל, רוצחו של סרטאוי, ניסה למרוד במנהיגותו של יאסר ערפאת, כהאישו אתו עבדה ונכסיו להגיע לירי שלום עם ישראל. היה כבוד כי סרטאוי היה רק קורבן ראשון בהתנגשות הבלתי-נמנעת בין הורם המצויאותי בפת"ח, בתנהגת ערפאת, השואף לפיתרון מדיני, ובין המיעוט הקיצוני, השואף למלחמה בלי-סוף.

חילופי-ראש בין נאמני-ערפאת והמורדים בלבנון נתנו תשובה לשאלה

עלידי לובשי מדים באפריל 1977. היה זה בעיר סארפונדרו, כ-50 קילומטר מבוואנוס איירס. האשמה:

תצלומי ילדים ארגנטיניים בהפגנה בתל-אביב כמו כלבים ללא בעלים

המישטרה באה להגן על האזכרה לזכר סרטאוי - ובסיומה האשימה את המארגנים בהזדהות עם אירגון טרור!

סמל אסור?

תמונת סרטאוי וסמל המועצה באזכרה* הסמל הוחרם

אליסרטאוי, בן-דודו של עיצאם אליסרטאוי, תושב כפר-מוצא. אך את ההצגה גנבה המישטרה. היא שלחה כמה מאנשיה, כדי להגן על האירוע, אחרי שהושמעו אימים נגד המארגנים, ראשי המועצה ישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני. אך ברגע שהסתיים הכינוס, החרימה המישטרה את סמל המועצה, שקישט את הדוכן מתחת לדיוקנו של סרטאוי. הסמל מורכב מהדגלים המשולבים של ישראל ופלסטין. למחרת היום נפתחה חקירה רשמית נגד מתי פלד ואורי אבנרי, על פי הסעיף בחוק המילחמה בטרור ("חוק תמיר") האוסר, הודעות עם אירגון טרור" עלידי הצגת דיגלו. לדעת המישטרה, הדגל הלאומי הפלסטיני הוא דגל של אש"ף, ואש"ף הוא אירגון-טרור.

רק לערבים!

יה זה אירוע דולאומי. המש"תתפים היהודיים היו מתי פלד; הפרופסור אסא כשר, שדיבר על אמות הדרישה; אורי אבנרי, שסיפר על חוויות אישיות בפגישות עם סרטאוי; והמזרחן יוסי אמיתי, מנחה הערב. לצידם הופיעו אליאס פרייג; ד"ר חסון אמון, רופא ערבי מהגליל ועסאו

קארלה רוטילו נעלמה בגיל 9 חודשים. היא נולדה בבוליביה השכנה, ובאה עם הוריה שחיפשו תעסוקה בארגנטינה. פאולה חוגרס נעלמה בגיל שנתיים. גבראל סואסקי נעלם בגיל 3 חודשים. הלנה פרנציסטי נעלמה בגיל 8 חודשים, במאי 1977. קלארה מאריאני נעלמה בגיל 3 חודשים.

לאן נעלמו כל התינוקות — האם גם הם נרצחו, יחד עם הוריהם? תשובה חלקית לשאלה זו ניתנה בהפגנת האמהות מול השגרירות הארגנטינית בתל-אביב: המש סכתות בארגנטינה גילו את נכדיהן, שנעלמו עם הוריהם. הילדים שנחטפו באישון-לילה עלידי הרוצחים הצבאיים, נלקחו חשאי לאימוץ. התינוקות חולקו כפי שמחלקים כלבים ללא בעלים — למישפחות קציני צבא חשוכות-ילדים.

פרצו לביתה ב-11 ביולי 1976 וגררו החוצה את שני בניה: דניאל, בן ה-17, ואחיו אנג'ל, בן ה-23. שני הבנים, סטודנט ומנהרס-אלקטרוניקה, לא חזרו עוד. הרוצחים קשרו את עיניה, והשאירו אותה בביתה. כשהלכה רוחו בורשטיין למישרד ממשלתי כדי לבקש פרטים לאן נעלמו בניה, נאמר לה: אם לא תפסיקי לשאול אותנו על בנייך, גם את תיעלמי..."

אך רוח לא הירפתה. היא המשיכה לדרוש תשובות גם כשבאה לישראל. "הלכתי וביקשתי את עזרתו של הארם הנמוך הזה, השר יצחק שמיר", היא מספרת. "והוא מה עשה? נסע לבוואנוס איירס ולחץ את ידיהם של חוטפי הילדים שלי" למעלה, מאחד החלונות של בניין השגרירות, צילמו את הפגנת האימהות. דלת השגרירות סגורה. אין היום קבלת-קהל.

על הבימה: עסאן אל-סרטאוי, אורי אבנרי, אליאס פרייג (מוחבא), מתי פלד, יוסי אמיתי (נואם) וד"ר חסון אמון.